

Răsăritul nostru

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

Director: V. DIMITRIU-LEORDA

Abonamentul 100 lei pe an pe velină

Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București

Doamna prof. Sevastia St. Popescu Profesorul savant Hector Marichelle în lumina adevărului

Din primele zile ale venirii sale în fruntea institutului de Surdo-Muți (de fete) din București — Calea Moșilor No. 36 — și până azi, Doamna profesoară Sevastia Popescu, a devenit ținta atacurilor nedrepte ale d-lui Ion Ciorănescu, diplomatul dela Berlin; fost până în anul 1927 institutor la aceeaș școală.

Printre atacuri figura și afirmarea că Doamna Sevastia Popescu n'ar fi posedând — ca fruct al studiilor speciale făcute la Paris — decât un simplu certificat de asistentă, care nu i-ar da dreptul să ocupe acest post de onoare, în care s'a arătat mai presus decât ori cine în conducerea acestei școli.

Propagată prin viu graiu și prin scris afirmarea aceasta și-a făcut drum bătut în sufletele celor urșiți pe veci să nu audă, dăscălițele însăși n'au scăpat de contaminare. Am putea spune că nu există în țară școală de surdo-muți în care să nu se discute și interpreteze în toate felurile chestiunea titlurilor Doamnei S. Popescu spre plăcerea celui care a pus-o și care nădăjduște să tragă din ea foloasele pe care le urmărește.

Cronicar imparțial, dornic de a informa cinstiți pe cititorii noștri, mi-am propus să aflu Adevărul. Mi-am spus: dacă spusele d-lui I. Ciorănescu sunt adevărate, atunci, îi voi aproba acțiunea și ne vom asocia cu d-sa pentru lămurirea situației. Morala îmi impune acest lucru.

M'am informat și am aflat că Adevărul este cu totul altul decât cel afirmat și propagat de d. I. C. și atunci, în numele aceleiași Morale mă vad dator a-l scoate la lumină și a-l arăta tuturor, pentru a întări bunăcredința celor cinstiți, pentru a scuti de căderi în ispite pe cei creduli, pentru a rușina pe cei vinovați de scornituri false și de propagarea lor.

Iată Adevărul: D-na Sevastia Popescu posedă — nu un simplu certificat de asistentă, cum afirmă d. I. Ciorănescu — ci Diploma de sfârșit de studii eliberată de Instituția Națională de Surdo-Muți din

strucțiunii publice din România.

Această Diplomă a fost văzută „cu ochii săi“ de însuși d. I. C. în mai multe rânduri, între cari aflăm că o-

Portret de renumitul pictor ISACHIE

D-NA SEVASTIA POPESCU

Paris — și nu cu facultatea de „a practica în Țara sa“ sau „bună pentru orient“ — ci cu dreptul de a practica în însăși Instituțiile naționale din Franța, adică în Instituțiile înființate și întreținute de Statul francez.

Această Diplomă i-a fost echivalată de către Consiliul Permanent al Ministerului In-

dată a văzut-o chiar în fața unui domn inspector, căruia d. I. C. i-a confirmat că o mai văzuse și altădată.

Tăgăduirea acestei diplome existente și înlocuirea ei cu acel scornit certificat de asistentă, continue, deci un

Urmare în pagina 2-a

Hector Marichelle, a fost profesor al cursului complementar a clasei Izard, profesor la cursurile normale de fonetică și a metodei pentru învățământul vorbirei și a lecturii asupra buzelor, director la laboratorul Vorbirii și membru al comitetului de direcțiune al Revistei generale franceze, a murit aproape subit în noaptea de 20 spre 21 Noembrie 1929.

Profesorul Marichelle a intrat în Institutul național din Paris în Octombrie 1882. De atunci, se poate spune fără exagerare că a consacrat toate momentele din viața sa, studiului problemei de educație al surdo-muților.

Dotat cu un spirit de observație foarte delicat, cu o judecată fermă și de o conștiințiozitate scrupuloasă, el și-a apropiat acest studiu cu plăcere, în dorința de a găsi adevărul, cu o ardoare și o perseverență neobosită.

Era la începutul aplicării metodei orale. Învățământul vorbirei și al citirii pe buze a dat în școlile noastre rezultate încurajatoare, însă, aci ca și în toate domeniile, n'a putut fi atins dintr'odată la perfecțiune. Formațiunea și asociația de sunete și a cuvântului, atât din punct de vedere motoric cât și din punct de vedere vizual, au fost descrise de autorii în măsura în care se poate studia observându-se pe sine însuși, sau pe un interlocutor. Informațiunile astfel culese au fost de mare importanță, dar au fost incomplete, insuficient ordonate și câte odată inexacte.

Convins că pentru a face pe surdo-muții să înțeleagă vorbirea, sub cele două aspecte (articulare și lectură de pe buze), o condițiune sine qua non a succesului, este de a o cunoaște bine, Prof. Marichelle a început să cerceteze cum s'ar putea ajunge la această cunoștință, recurgându-se la metode științifice. El a ajuns astfel foarte curând să se consacre, pe de o parte studiului traseului phonogra-

fului, pentru a descoperi semnele caracteristice ale sunețelor vorbirei articulate, și, pe de altă parte, la examenul imaginilor culese de pelucula cinematografică, pentru a nota semnele caracteristice ale acelor sunete în vorbirea citită pe buze.

Grație observațiilor precise și sigure, el a putut, în mica sa carte intitulată „Vorbirea după traseul phonografic“ să stabilească o clasificare mai științifică a sunețelor vorbirei și de a da fiecăruia dintre acestea un semn cât mai exact. El a căutat în mod special de a determina, printre actele necesare emisiunii fiecărei element fonetic, care sunt actele esențiale și neschimbătoare, și cari sunt din contră acelea cari puteau și trebuiau să varieze. Această cunoaștere a fost capitală.

Regretatul profesor, a putut deasemenea, în broșura care poartă titlul: „Cronomotografia vorbirei“ să descopere legi cari regisează reacțiunile ce le exercită elementele vorbirei în cuvânt și frază asupra elementelor ce preced și asupra celor ce urmează. Pe căi științifice, el a confirmat astfel opinia aceluia, cari departe de a considera vorbirea ca o urmare a sunețelor ce se aseamănă întotdeauna cu ele înșiși în imaginea lor vizuală, se angajau pe calea unui învățământ, al lecturii de pe buze, ținând cont într'un mod foarte larg de formele multiple pe cari elementele le acoperă în vorbirea naturală.

Maestrul Marichelle a lărgit astfel, în ceace privește practica și studiul demutizării, două căi, dela care nu s'ar mai putea îndepărta fără a dăuna rezultatelor obținute.

Este cert, că marele savant n'a avut posibilitatea de a publica toate documentele pe cari le-a reunit în laboratorul său dela Institut sau în labo-

(Urmare în pag. 2-a)

Psihologia surdomuților

III

Nu putem trage concluzia că după ce surdomutul s'a instruit și și-a însușit limba maternă psihologia lui nu mai are nimic special. Nu, surditatea îl pune inevitabil în condițiuni psihologice speciale; spiritul lui rămâne neapărat și totdeauna strein de tot grupul important de senzațiuni pe care ni le dă urechea; el nu cunoaște sunețul, nu poate avea ideea unor numeroase lucruri care joacă, fără îndoială, un rol important în viața noastră psihică, ca: muzica, sgomotul naturii, timbrul vocii semenilor și mai ales timbrul vocii aceluia care ne iubesc, etc.

Prin surditatea lui, surdomutul copil trăiește și crește în ignoranță completă de tot ceea-

ce copilul cu auz învață natural, spontan, în mediul familiar și social. Pe când cel cu auz capătă în toate zilele idei și noțiuni noi din conversațiunile pe care le aude și din explicațiunile ce i se dau, surdomutul rămâne lipsit de aceste resurse, de impresiile sezoriale, neavând mijlocu de a le controla și corecta cu cele ale semenilor lui. Rezultă din aceasta o stare ștearsă, o lipsă de dezvoltare a aptitudinilor lui, care apare sub forma de absență de idei, cele mai simple și mai banale, dela care se începe instruirea și care prin ele însăși conduc la constatarea a tot felul de dificultăți ce se întâlnesc în calea lui de a pricepe. Aci este partea cea mai

greă cu care are de luptat profesorul de surdomuți, căruia pedagogia îi cere o voință de fier, o răbdare și o stăruință până la sacrificiu.

Când un surdomut trebuie să învețe un cuvânt, spre exemplu: pat, întâi i se arată obiectul apoi se scrie numele lui pe tablă. (Aceasta se face după demutizare).

Se citește de un mare număr de ori întâi pe buze apoi pe tablă. Obligăm elevul să meargă la obiect, să-l arate, să-l pipăie și dela obiect la tablă să citească cuvântul scris; această repetiție se va efectua până când asocierea automată a obiectului (pat) cu a vorbei scrise (pat) să fie așa fel încât surdomutul când va avea în față un pat să-i vină imediat în minte numele lui și invers, când va vedea scrisă vorba „pat“ să-i vină în minte obiectul însăși.

Fixându-se în minte astfel obiectul și vorba (numele lui)

ele vor sfârși prin a deveni inseparabile iar surdomutul va ajunge să simtă, să perceapă și să înțeleagă că, obiectul prezentat vederii sau mînții lui provoacă, deșteaptă, la vederea lui, senzația și ideea obiectului însăși.

Dacă repetiția se face succesiv cu paturi de diferite forme, mărimi, culori, etc., dar care au o parte comună, atunci cuvântul „pat“ se fixează în mintea surdomutului nu numai ca un locuitor, ca o fotografie, ca un simbol de obiect, ci ca semn al care, adus înaintea ochilor și a mînții lui provoacă și deșteaptă senzația și ideea nu numai a obiectelor, individual, dar și a caracterului comun, a părților comune acestor obiecte.

Tate ideile aperceptive (noui) se nasc printr'un joc de asimilare și coordonare a percepțiunilor (ideilor vechi).

Este clar deci că ideea se naște:

1) din jocul de acțiuni și

reacțiuni ale senzațiunilor între ele; 2) din asociațiunea și coordonarea spontană inevitabilă părților comune care fuzionează într'o singură și unică senzațiune, puternică și dominantă și care se fixează în minte ca simbol al caracterului comun diverselor obiecte ce au produs această senzațiune.

Acest simbol este: ideea. Ea este deci impresiunea primită de organism prin repercusiunea internă a unei senzațiuni. Această impresiune, natural, este cu atât mai clară și mai vie cu cât senzațiunea însăși este mai clară și mai viu simțită.

Șt. Șerpescu

Citiți și răspândiți
ziarul

„Răsăritul
Nostru“

Doamna prof. Sevastia St. Popescu in lumina adevărului

Continuare din pagina 1-a

fals săvârșit cu bunăștiință. Ce l-a făcut pe d. I. C. să-l săvârșească? Nu-mi bat capul să răspund la această întrebare. A răspuns la timp însuși d. I. C. Eu numai dau jos vălul. Iată ce aflui, în locul d-nei S. Popescu — specialistă cu renume — pe care caută prin discreditare sistematică s'o îndepărteze din postul ce ocupă, d. I. C. vrea să pună pe cineva, care nu posedă calitățile cerute de învățământul Surdo-muților.

Faptul e destul de simplu, iar în timpul de față e obișnuit și vrea să pară și natural.

Dar cum în calea sa d. I. C. a întâlnit și oameni cinștiți cari n'au voit să cadă în cursa afirmațiilor ce făcea d-sa spre convingerea generală s'a adresat Instituției Naționale de Surdo-Muți din Paris, cu speranța că ar putea obține un răspuns conform scorniturilor sale, iar nu conform realității.

Și Marea Instituție din Paris i-a dat un răspuns.

(Iată-l în fotografie și în traducere.)

Domnului Ion Ciorănescu, inspectorul școlilor de Surdo-Muți, orbi etc., Strada Maria Hagi Mosco 12 București (România)

Domnule Inspector, A-ți binevoit a-mi cere să vă precizez condițiile în care, d-na Sevastia St. Popescu a obținut autorizarea de a urma cursurile normale profesate la Instituția Națională de Surdo-Muți din Paris și de a se prezenta la examenele prevăzute pentru obținerea Certificatelor de aptitudine pentru învățământul surdo-muților, eliberate de Școala mea.

Mă scuz de întârzierea pusă în răspunsul la întrebarea dvs., dar cercetările în arhivele Instituției au cerut un anumit timp și cum în prezent, acestea sunt incomplete, a trebuit să cer lămuriri inspectorului de studii din acea epocă, director al cursurilor normale, actualmente pensionar.

Din documentele pe care le avem încă în posesia noastră și din precizările cari mi-au fost date de fostul Inspector de Studii al Instituției (d. Thollon), rezultă că d-na Popescu a fost admisă în 1916, de către Ministerul de Interne, de care depindea Instituția în această epocă, să urmeze cursurile normale în calitate de delegată și după cererea Guvernului Român.

N'a fost găsită mențiune de diplomele cari ar fi fost cerute d-nei Popescu pentru această admitere d-na Popescu a frecventat Instituția timp de 5 ani, din 1916 până în 1921.

În cei doi ani ai șederii sale la Paris ea a îndeplinit chiar funcția de repetitoare și a fost, în această calitate, atașată unei clase. Ea primia pentru această funcție o indemnitate lunară de 200 franci, cu autorizație specială ministerială.

După informațiile date de d. Thollon, din toți străinii cari au frecventat cursurile noastre normale și clasele noastre, singură d-na Popescu s'a arătat cea mai remarcabilă.

(Nota d-lui M. Herman).

„Foarte silitoare la cursuri, foarte atentă în clase, foarte devotată în participarea sa la învățământ, ea a făcut sub direcția Inspectorului de studii al epocii (d. Thollon) și a directorului Laboratorului Vorbirii epocii (d. Marichelle), timp de 5 ani, studii teo-

retice și practice foarte complete asupra metodelor în uz în educația surdo-muților, și a dat cu succes, primul examen (în 1917) și al doilea examen (în 1918) pentru certificatul francez de aptitudine în învățământul Surdo-Muților.

Din moment ce d-na Popescu a fost delegată de Guvernul Român și admisă la Instituția din Paris după cererea acestui Guvern, este sigur că dvs., veți putea găsi urme asupra demersurilor făcute, fie la Ministerul Instrucției Publice, fie la Ministerul Afacerilor Străine din Țara dvs., cari au trebuit să se intereseze ele înșile de diplomele pe care le posedă deținătoarea lor.

Vă rog să primiți, domnule inspector, expresia considerației mele cele mai distinse și sentimentele mele devotate.

Pentru copie conformă Director (ss) Indescrifabil.

Din acest răspuns se vede clar că d-na Popescu a urmat

acest lucru a fost plătită de Statul francez cu 200 de franci lunar, cu autorizație specială ministerială.

Iar capicitatea intelectuală și morală, precum și devotamentul d-nei S. Popescu, pentru cauza surdo-muților sunt luminose arătate în aprecierea d-lui Thollon, „dintre toți streinii cari au frecventat cursurile noastre normale și clasele noastre, singură d-na Popescu s'a arătat cea mai remarcabilă.”

Mai adăugăm la acestea că pentru lucrări făcute în „Laboratorul Vorbirii” de sub direcția marelui Marichelle, d. Victor Collignon, directorul Instituției, a propus, iar ministerul francez a decorat pe d-na S. Popescu cu decorația universitară „Palmele academice”.

Iată adevărul. Cinstindu-se pe sine d-na S. Popescu și-a cinstit țara și neamul. Franța a diplomat-o, a onorat-o, d. I. Ciorănescu o discută, o neagă, o batjocorește.

M. Ion Ciorănescu, Inspecteur des écoles des sourds-muets, aveugles, etc.
Rue Maria Hagi Mosco 12
Bucarest (Roumanie)

Monsieur l'Inspecteur,

Vous avez bien voulu me demander de vous préciser les conditions dans lesquelles Mme Sevastia St Popescu avait obtenu l'autorisation de suivre les cours normaux professés à l'Institution Nationale des Sourds-Muets de Paris et de se présenter aux examens prévus pour l'obtention des certificats d'aptitude à l'enseignement des sourds-muets, délivrés par mon établissement.

Je m'excuse du retard mis à répondre à votre demande, mais les recherches dans les archives de l'Institution ont demandé un certain temps et comme celles-ci sont, à l'heure actuelle, incomplètes, j'ai dû demander des éclaircissements à l'Inspecteur des études de l'époque, Directeur des Cours normaux, actuellement en retraite.

Des documents que nous avons encore en notre possession et des relations qu'il m'ont été données par l'ancien Inspecteur des études de l'Institution M. Thollon ont permis que Mme Popescu a été admise, en 1916, par le Ministère de l'Intérieur, au sein de l'Institution à cette époque, à suivre les cours normaux en qualité de déléguée et sur la demande du Gouvernement Roumain.

Il n'a pas été trouvé mention des diplômes qui auraient été exigés de Madame Popescu pour cette admission. Madame Popescu a fréquenté l'Institution pendant 5 ans, de 1916 à 1921.

Dans les deux dernières années de son séjour elle a même rempli les fonctions de répétitrice et fut, en cette qualité, attachée à une classe. Elle recevait pour ces fonctions une indemnité mensuelle de 200 francs par autorisation spéciale ministérielle.

D'après les renseignements fournis par M. Thollon, de tous les étrangers qui ont fréquenté nos cours normaux et nos classes, c'est Madame Popescu qui s'est montrée la plus remarquable.

(Note de M. Herman)

Très assidue aux cours, très attentive dans les classes, très dévouée dans sa participation à l'enseignement, elle fut, sous la direction de l'Inspecteur des études de l'époque (M. Thollon) et du Directeur du Laboratoire de la Parole de l'époque (M. Marichelle); pendant 5 ans, des études théoriques et pratiques très complètes sur les méthodes en usage dans l'éducation des sourds-muets, et subit, avec succès, le 1er examen (en 1917) et le 2e examen (en 1918) du certificat français d'aptitude à l'enseignement des sourds-muets.

Du moment où Madame Popescu a été déléguée par le Gouvernement Roumain et admise à l'Institution de Paris sur la demande de ce Gouvernement, il est vraisemblable que vous pourrez trouver trace de ces démarches, soit au Ministère de l'Instruction Publique, soit au Ministère des Affaires étrangères de votre pays, qui ont dû s'enquérir eux-mêmes des diplômes dont l'intéressée était détentrice.

Veillez agréer, Monsieur l'Inspecteur, l'expression de ma considération la plus distinguée et de mes sentiments dévoués.

Bonne copie conforme,

L. Dimitriu

(Signature)

cursurile normale și practice pentru pregătirea profesorilor de surdo-muți, sub direcția d-lor B. Thollon și H. Marichelle — cei doi mari savanți francezi în Inv. Surdo-Muților, — a dat „cu succes” examenele impuse, și, a obținut onoarea de a i se conferi diploma de profesoară în însesși Instituțiile Statului Francez.

I s'a făcut d-nei S. Popescu această onoare, pentru calitățile sale personale: foarte silitoare la cursuri foarte atentă în clase, foarte devotată în participarea sa la învățământ.

Acest drept a fost dat sincer: timp de doi ani, d-na S. P. a lucrat cu o clasă în însăși Instituția din Paris și pentru

Nedumeriți ne întrebăm: Când d-na Sevastia Popescu are dreptul să fie profesoară în școlile statului Francez — și a profesoară în Instituțiile din Paris, — nu are d-sa dreptul să practice în școlile statului român? Cine-i poate răpi acest drept? Ce fel de suflet poate fi acela care neagă o evidentă, constatată cu înșiși „ochii săi”?

Ce fel de om este acela care neagă această evidentă, chiar după ce a primit mult dorita incredințare scrisă?

Cu ce drept a cerut d. I. C. informațiile dobândite? Cu ce drept le păstrează numai pentru d-sa? Pentru ce nu le depune Onor Ministerului Educației?

Cert, d. I. C. numai de bună

credință nu poate fi bânuit. Dar dacă d-sale noi nu-i putem cere să ne dea ceea ce n'are — bună credință — ne adresăm, în schimb, Onor Ministerului al Educației pe care-l rugăm respectuos să binevoiască a rezolva situația d-lui I. C. în conformitate cu morala prevăzută în legile școlare.

D. I. Ciorănescu este și inspector școlar. Și un inspector școlar trebuie să aibă fruntea senină și sufletul curat atunci când apare ca îndrumător moral în fața colegilor lui.

Discordia ce domnește între colegii învățământului de surdo-muți din Țară, dela noi, este nespuse de dureroasă, de rușinoasă și de păgubitoare pentru educația surdo-muților cari ies din școală cu cea pregătire menită să propage și în societatea lor aceleași sentimente ce le au fost difuzate de educatorii lor.

Din această cauză discordia și între surdo-muți este destul de mare fiindcă în sufletele lor stăruie încă educația discordiei primite în școală, ceea ce mi-a fost foarte greu

și ani îndelungați am căutat să-i fac să se debaraseze de aceste obiceiuri care numai cinste nu fac omului.

Cât de departe suntem noi profesorii români, educatori de surdo-muți, de admirabila solidaritate și asociere neprecupețite la muncă a profesorilor de surdo-muți francezi?

Neuitate îmi vor rămâne în suflet momentele frumoase trăite în compania acestor adevărați profesori, a d-lor Thollon, Herman și mai cu seamă d. Collignon care mi-au pomenit cu admirație de frumoasă muncă depusă în Institutul Național de Surdo-Muți francez de d-na S. Popescu.

Rolul dascălului este să construiască în sufletul omenesc în deplină frăție și iubire de aproapele, dând el însuși acest exemplu a tot-măntuitor!

De acela insist încă odată respectos onor. Ministerul Educației Naționale de a aplica riguros morala legală pentru prestigiul școlii și demnitatea dascălilor.

V. DIMITRIU LEORDA

Profesorul savant Hector Marichelle

Continuare din pagina 1-a

rator personal pe care l-a întemeiat la domiciliul său; el a fost primul care s'a gândit că practica demutizării ar putea să ofere întotdeauna un câmp deschis inițiativelor căutătorilor; el aștepta întotdeauna cu o curiozitate foarte mare faptele noi ce puteau să se producă.

Lucrările lui Marichelle au făcut să atragă asupra lui atențiunea lumii științifice. Laboratorul Vorbirii, al cărui director era, a obținut dela început, încurajările Consiliului de Administrație al Casei Cercetărilor științifice. Mai târziu, el primi o nouă consacrare, prin anexarea la Școala practică de Inalte Studii, asupra propunerii d-lui Lucien Potncaré, vice-rector al Academiei din Paris). Și, în ședința sa din 23 Februrie 1925, Consiliul Universității din Paris, decise anexarea acestui laborator la Institutul de Fonetica dela Sorbona. În fine, prin decizia Comitetului de direcție al Școlii de preparație a profesorilor de franceză în străinătate, prof. Marichelle, a fost însărcinat de a ține la Sorbona în curs de pronunțare franceză cu demonstrațiuni experimentale.

Regretatul profesor a reușit deci a convinge lumea savantă că studiul și practica demutizării copiilor surzi are legături strânse cu cercetări pur științifice relative la fonetică și cu inițierea ortofonică franceză pentru străini.

Cu aceasta, el a contribuit într-o măsură foarte largă a ridică prestigiul Institutului național din Paris.

Dar succesele flatante pe care regretatul profesor le-a avut, nu l-au deturnat nici decum, cu toate ofertele multiple pe care le-a primit, dela sarcina sa de profesor. El n'a consimțit nici odată să-și părăsească elevii și în laboratorul său, el n'a încetat de a consacra timpul său, nu pentru cercetări pur științifice, dar pentru soluția problemelor pe cari le ridică învățământul vorbirei la surdo-muți.

Pentru toate aceste motive, dispariția subită, brutală și neprevăzută a provocat în sânul Corpului de învățământ al Institutului național din Paris și din lumea întregă o stupeoare înfinit de dureroasă. Din punct de vedere științific și pedagogic, această dispariție formează printre toți un mare gol.

Și fiecare dintre noi simțim, în afară de faptul că am pierdut un profesor iubitor și modest, dar și învățământul surdo-muților se găsește brusc privată de un profesor devotat și abil, de un savant ce onora de un autor ale cărei opere vor rămâne ca modele de claritate, de precizie, de sinceritate și de profunziune, ale unui om demn de stimă și de admirația colegilor săi și a superiorilor săi.

Rezultatul tragerii loteriei „Casei Tăcerii”

Luni 18 c. s'a făcut tragerea loteriei organizate de Asociația amicală a surdo-muților din România cu sediul în splaiul Unirei Nr. 9.

Au ieșit câștigătoare următoarele numere, având câștig câte un tabou pietet în pastel: 1063 206; 7444; 4347; 8412; 1769; 8656; 7386; 4366; 8804; 2997; 6233; 7057; 4282; 4360; 7459; 3789; 297; 5288; 3115;

6645; 44; 6284; 9647; 4968; 4984; 6042; 9146; 9515; 3562; 1452; 589; 3136; 5457; 1337; 6329; 4846; 3926; 1663; 5232; 1111; 7821; 1577; 1833; 1252; 8300; 5530; 1577; 1833; 1252; 8300; 5530; 991; 7201; 1964; 5765 și 5382.

Obiectele se pot ridica de la sediul societății, în orice zi între 10—12 dim. și 5—8 d. a., pe baza biletului cumpărat.

Știri școlare

În urma raportului d-lui Dimitriu-Leorda, președintele societății de surdo-muți, ministerul educației naționale a menținut școala de băeți surdo-muți la București, iar la Ale-

xandria a înființat o școală superioară de gospodărie.

Institutul de surdo-muți dela Focșani se menține încă un an la Focșani, după care va funcționa în Capitală, unde a luat ființă în 1865.